

BOTVIDSBYGDEN

Nr 1 1992

Lindsborg. Vi ser här i "gathörnet" Lincoln och Main Street, Lindsborgs folkdanslag i aktion.

Nya medlemmar 1991

VUXNA

Andersson Sigge	146	32	Tullinge
Green Bengt	141	30	Huddinge
Hedenskog Lotta	146	53	Tullinge
Helander Per	141	44	Huddinge
Holmberg Karin	146	53	Tullinge
Holmberg Kjell	146	53	Tullinge
Nygren Bengt	151	45	Södertälje
Prupp Peter	146	54	Tullinge
Salomonsson Marita	141	46	Huddinge

BARN

Cerfus Helena	146	53	Tullinge
Danilda Diana	146	40	Tullinge
Fredriksson Stina	147	32	Tumba
Grafström Sophia	146	46	Tullinge
Gunnell Erik	146	31	Tullinge
Hedman Sofie	146	40	Tullinge
Johansson Charlotte	146	40	Tullinge
Klasson Helen	147	30	Tumba
Magnusson Stefan	146	52	Tullinge
Mogren Hanna	146	53	Tullinge
Mogren Karin	146	53	Tullinge
Mogren Lina	146	53	Tullinge
Nuse Carolina	146	45	Tullinge
Olsson Ida	146	46	Tullinge
Persson Anna	147	32	Tumba
Petré Linda	146	46	Tullinge
Pontvik Linnea	146	65	Tullinge
Regnström Sofie	146	52	Tullinge
Turczynska Sara	146	30	Tullinge
Udvoiv Cristina	147	42	Tumba

GRATTIS! ALLA SOM FYLLER ÅR UNDER 1992

50 år

Birger Sköberg	14/10
Lennart Lagerstedt	9/10
Marjatta Batshon	25/8
Ulla Andersson	29/7
Bengt Nygren	29/6
Monica Wahlman	31/1

60 år

Lars Eriksson	19/9
Torsten Lundwall	1/7
Ulla-Britt Åberg	5/5
Stig Palm	15/2

70 år

Gunnar Zethræus	26/12
Birgit Boman	14/11
Lennart Stenbäck	14/11
Eva Sandin	24/8
Kristina Johansson	26/5

75 år

Nils Dahlström	29/4
Rune Engström	19/7

80 år

Astrid Bjurholm	6/10
Gustav Hertjö	18/5
Alice Lundgren	28/4

85 år

Elisabeth Strömberg	1/5
Margit Lindström	9/4
Brita Hertjö	4/3

90 år

Heige Berg	25/6
------------	------

100 år

David Karlsson	15/6
----------------	------

Minnesanteckningar från Gillets USA-resa i oktober 1991

Måndagen den 14 oktober 1991 samlades alla i gruppen ute på Arlanda två timmar före utsatt avgångstid. Biljetter delades ut och vid incheckningen blev vi intervjuade om våra väskors innehåll och vem som packat dom, om vi lämnat dem utom uppsikt vid något tillfälle, allt detta ur säkerhetssynpunkt. Alla resenärer måste gå igenom en detektor, några av oss fick gå igenom detektorn flera gånger då det "pep" vid genomgången. Det behövdes verkligen 2 timmar för alla dessa kontroller, men så till slut var det dags att gå ombord på planet och inta våra platser. Vädret är dimmigt men verkar lugnt. Just nu står vi stilla. Klockan är 9.17 och vi tar plats och rusar rakt upp i luften. Vår resa har börjat! Efter 9 års förberedelser för det första försöket att resa till Amerika och nu det andra med ca 2 1/2 års förberedelser

är det nu fantastiskt. På en minut hamnade vi i solen och vi är äntligen på väg mot nya okända äventyr. Snabbt var vi framme i Köpenhamn och väntetiden medan man städade planet fördrivs med sång och spel, några hann också ringa hem för att "kolla läget". Tid att embarkera planet igen, installerade oss för den 8 1/2 timmar långa resan över Atlanten. Tiden fördrivs med prat, soande och fotograferande särskilt då vi passerade Grönland. Så äntligen närmade vi oss Kennedy Airport i New York. Det är många flygplan som startar och landar så därför fick vi göra lite extrasvingar, se New York från ovan så att säga, innan vi fick landningstillstånd. Vi fyllde i de kort vi skulle avlämna i tullen, sedan landade vi. Väl utkomna ur terminalbyggnaden steg vi ombord på den väntande bussen som skulle

BOTVIDSBYGDEN

TIDSKRIFT FÖR BOTKYRKA HEMBYGDSGILLES MEDLEMMAR

ANSVÄRTGIVARE: Lars-Gunnar Lindström

REDAKTION: Arne Mattsson, 0753-371 16, Rune Engström, 08-91 10 92

Georg Malmkvist

Sista manusdag för bidrag till nr 1 1992 är den 16/3 1992

föra oss till hotellet. Möttes av Bosse Hammarling, som hade rest till flygplatsen för att träffa oss. Vi fick en svensktalande guide som berättade om New York för oss medan vi åkte in mot staden, ca 32 km. Bussen tog oss till 47:e gatan på Manhattan, där vårt hotell, Edison låg. Mycket centralt och i teaterdistriktet. Här fick vi våra nycklar och alla försvann snabbt upp till rummen med bagaget. De flesta gick sedan ut för att äta något. Några besökte desutom den berömdaste av skyskraporna, Empire State Building medan vädret ännu var bra.

Tidskillnaden är normalt 6 timmar, men eftersom New York fortfarande hade sommartid var skillnaden 5 timmar.

TISDAG: Morgonsamling kl. 8.45 för promenad till Pier 83 där vi gick ombord på en av Circle Lines båtar för en tur runt den berömda ön Manhattan.

Manhattan Island (allmänt kallad New York), Staten Island, Brooklyn, Queens och Bronx är de fem stadsdelar som utgör New York City.

Båturen går först söderut på Hudson River, vilken skiljer Manhattan från staten New Jersey, och fortsätter till ön Liberty Island där Frihetsgudinnan, Statue of Liberty är belägen vid inloppet till New Yorks hamn. Statyn, som restes 1886 är 97 m hög, inklusive sockeln. Dess uppförande finansierades huvudsakligen på frivillig väg och beräknas ha kostat omkring en halv miljon dollar i den tidens penningvärde. Den 46 m höga kvinnogestalten, som symboliserar USA:s självständighet, håller i sin vänstra hand en koppartavia med självständighetsdeklarationen ingraverad. I sockeln på statyn är ett museum över den amerikanska immigrationen belägen. Det invigdes 1972.

Härifrån kunde man på håll se Staten Island. Därefter rundas södra udden av Manhattan och färden går nu norrut på East River. Stadsdelarna Brooklyn och Queens, båda belägna på västra sidan av Long Island. Turen fortsätter utmed Harlem River, och den sista av de fem stadsdelarna, Bronx, den enda av stadsdelen på fast-

landet passeras. Norra udden av Manhattan rundas och turen går genom Harlem Canal till Spuyten Duyven och därefter åter till utgångsplatsen. Som ett minne från denna rundtur, kunde vi innan vi gick ombord bli fotograferade vilket många av oss gjorde. Bilderna kunde vi sedan få köpa när vi kom tillbaka. Ombord fanns möjligheter till lättare förtäring vilket flera av oss utnyttjade. Givetvis tog det bilder, särskilt på Frihetsgudinnan. Mot slutet av resan började det regna lätt och temperaturen var +12 grader. Hela turen tog ca 3 timmar. På onsdagen gjorde vi en rundtur på Manhattan med buss, som guide hade vi samma flicka som tog emot oss på flygplatsen. Vår ermerita guide tog oss först till Lincoln Center där vi beskådade den imponerande Metropolitan med dess tre byggnader för balett, opera och konsert. Strax intill fanns även en park, som i likhet med mycket annat i New York, skänkts av familjen Guggenheim, en siffra på 700 miljoner dollar nämndes i sammanhanget.

Vi tog oss vidare med bussen mot Upper West Side, och passerade bl.a. den musik- och dansskoola som stått som förebild till filmen och TV-serien Fame. Vi åkte längs den västra sidan av den väldiga Central Park (allmänt kallad New Yorks lunga) och under färden pekade vår kunniga guide ut ett antal fina lägenheter där celebriteter som Yoko Ono, Liv Ullmann och Robert Redford bodde. Vi blev också upplysta om att berggrunden på Manhattan består av världens hårdaste granit, vilket varit en förutsättning för att kunna bygga dessa enorma skyskraper.

Vid St. John Devine Cathedral gjordes ett uppehåll så att vi kunde gå in i detta fantastiska byggnadsverk som påbörjats redan för 100 år sedan och som inte beräknas vara färdigbyggt förrän år 2040. Det berättades att den skulle bli världens största kyrka. Kyrkans verksamhet kännetecknas av att den jobbar mycket internationellt och gör stora hjälpinsatser över hela världen. Skolor och kurser av skilda slag hör också till dess verksamhet. Katedralen som byggs helt och hållet med egna medel och olika donatio-

ner byggs i jämlikhetens tecken både vad gäller kön och hudfärg m.m. Detta syns också mycket tydligt när man ser sig omkring inne i denna imponerande katedral, bl.a. finns en massa små kapell för olika grupper av människor. Lex. idrott, Skandinavien, olika yrkesgrupper m.m.

Därefter bar det av in i negerstadsdelen Harlem, ett slumartat område med låg social standard. Man kände väl igen sig från amerikanska filmer som spelats in i sådan här miljö. Husen där hade dock ursprungligen varit mycket vackra och ståtliga, men med tiden förfallit. Direkt från Harlem kom vi in i en mycket välbeställd stadsdel Upper East Side, när vi sedan tog oss söderut längs den östra sidan av Central Park, den drygt 340 ha stora parken med botanisk och zoologisk trädgård, friluftsteater, idrotts- och lekplatsanläggningar av skiftande slag, museum, ridbanor m.m. Den började anläggas 1857. Gatan - Fifth Avenue som vi följde, benämndes också museigatan då många fina museer finns där. Bl.a. det otroligt imponerande Metropolitan of Art.

Resan gick vidare söderut till stadsdelen

Greenwich, som tidigare var slumkvarter har numera sanerats, men de restaurerade och nybyggda bostadsområdena har fått behålla sitt oregelbundna gatunät och sin ålderdomliga prägel och är nu ett populärt område med många trevliga restauranger och butiker. Nästa stadsdel var SoHo, vars förkortning står för South of Houston.

Vi kom så till Wall Street och övriga finanscentra. Wall Street är en ynklig liten gata som fått sitt namn från en trämur som byggdes som skydd mot angrepp från icke önskvärda grannar. Muren visade sig dock vara mycket ineffektiv, eftersom invånarna själva plockade virke från muren till ved för att få värme i sina hus.

Längst ner på sydspetsen av Manhattan gjorde vi ytterligare ett stopp, vid Battery Park, med staty över den svenske konstruktören John Ericsson. Här hade även artister som Jenny Lind sjungit på sin tid. Denna dag fanns dock ingen Jenny Lind där, men väl ett antal svarta "affärsmän" som lyckats komma över ett stort parti "äktä Rolex-klockor". Några av oss kunde inte motstå frestelsen av deras fantastiska erbjudanden om att få köpa en "Rolex" för

endast 20 dollar.

Med fräscha, blänkande. Rolexklockor på armbåden gick färden vidare till östsidan av ön och Pier 17. Vi fick där tillfälle att inta förtäring och titta runt i de många småbutikerna. Plötsligt dök familjen Torgilsson/Rapp upp med sina nyfunna amerikanska släktingar, helt ovetande om att vi var där, men vadå - det finns ju "bara" drygt 10 miljoner invånare i New York.

Rundturen avslutades sedan med en färd längs östra sidan av ön, förbi FN-skrapan och åter till hotel Edison.

Eftermiddagen och kvällen var sedan fri för egna upptåg. Nu var det mycket som skulle göras. Vi hade hört att kameror och bandspelare var billigare att köpa här än hemma. Många gick därför till den rekommenderade butiken "47th Photo" för inköp, medan andra skaffade biljetter till hockeymatchen mellan New York Rangers och New Jersey Devils, andra föredrog att gå och se musicalen *Cats*. Utbudet var många och tiden knapp.

Torsdag morgon: Goodbye New York. Tidig perrning. Bussen skall avgå kl. 4.45 till Kennedy Airport. Det är nästan tomt på flygplatsen så vi blir snart av med bagaget och det kommer vi att återse först i Wichita i Kansas.

Kl. 6.43 lyfter vi i ett mindre plan med destination St. Louis, som visar sig vara en enormt stor flygknut. Vi går, och går, och går - för att komma till nästa "gate" mot Wichita. Planet har krymt igen - men allt är väl och vi landar i Wichita omkring 10.30 fm. Här är varmt, finns fina rena toaletter. Telefoner. Allt provas. Vår chafför Ed Bellows, står utanför med bussen som vi disponerar ända till Indianapolis.

Bussen för oss till en stor affär: Sheplers Store. Här finns Westernkläder och tillbehör, som sadlar tex. Här börjar shoppingen under resan. Vi reser genom ett torrt, platt och rätt tråkigt landskap. Man har inte riktigt regn på tre år.

Så småningom närmar vi oss Lindsborg, ser den stora skylten med dalahästen och texten "Little Sweden". Här möter vi Leon Lungström, en pensionerad rektor och

gentleman, som pratar värmländska. Bussen för oss till Bethany Church där vårt bagage lastas ut, sedan blir det en rundtur i det närmaste grannskapet. Det är torrt och dammigt, vägen är hoppig. - Tvättbräda! säger Leon. Han berättar att det finns 22 sorters vilda solrosor, att man odlar bönor, vete, majs, som det finns olika sorter av, att det är oljepumpor vi ser ute på fälten. Man har sin egen ofjekälla på marken. Att berggrunden är sandsten, att här har varit många indianer, detta är indianland ursprungligen.

Den första svenska bosättningen i området, håller man på att gräva ut. Familjen hette Höglund och kom troligen från Småland. Fyra personer var det som kom hit. De byggde en stenkula nere i marken. Svalt om sommaren och lätt att värma upp på vintern. Smått och mörkt måste det ha varit. Efter två år byggdes ett riktigt hus ovan jord på samma plats men betydligt större. Det blev 6 barn i familjen - ingen gifte sig, så för att något minne skulle finnas kvar dödade de sista ättlingarna platsen till Lindsborg för utgrävningar.

Lasse Ax hade ordnat med en träningslokal i Lindsborg. När vi bunnit avverka 2 av 4 program dök Lasse och Ann-Catrin upp, och vi kunde fortsätta med de övriga 2. Trodde vi. Strax före klockan 20 blev vi plötsligt avbrutna mitt i 4:e programmet, då någon meddelade att vi skulle vara med i kyrkan. Detta började kl. 20. Vi kommer varma, svettiga, trötta och hungriga och möts av en fullsatt kyrka med fin- eller dräktklädda Lindsborgsbor. Det är en fin högtid, men så annorlunda. Med talare av olika samfund. Applåder! Svenska sånger. Hälsa dem därhemma - Tryggare kan ingen vara, med både svensk och engelsk text! Oh, så man sjunger! Här är ingen rädd att sjunga ut minsann. Efter gudstjänsten får vi träffa våra värder i församlingshemmet och blir sedan skjutsade hem med allt pick och pack.

Fredag: Lindsborg var faktiskt mer likt Sverige, än vad Sverige i sig självt är. Dalahästarna var fler än vad man kan finna i Nuanäs. Alla Lindsborgsbor som

hade svensk anknytning hade en dalahäst på sitt hus. Men så betyder "tradition" mycket mer i USA, med så många olika invandrare från så många olika länder.

Mest påtaglig för oss svenskar var dock förändringen i väderlek. När vi kom till Lindsborg torsdag em var temperaturen +31 grader. Under natten sjönk kvicksilvret till ungefär +10 grader och det var en ganska frisk vind från nord. Vi fick således snabbt ändra tanken på shorts eller ändå lättare klädsel.

Kommittén för Hyllningsfesten mötte oss med information och kaffe på Lindsborgs Senior Center. Vi fick vårt tidsschema klart.

Så var det då dags för vår första performance (uppvisning), på Bethany Home, närmast ett äldreomsorgshem med vårdnads- och möjligheter. Publiken bestod mestadels av rullstolsbundna och vid vår start fanns ett hundratal i samlingshallen. Det ska gärna medges att det kändes lite pirrigt.

Dansen gick bra, trots heltäckande matta på "dansgolvet". Dansen blev mycket uppskattad och flera svenska tillrop hördes. Ändå blev det efter att vi sjungit våra inträ-

nade visor.

Nästa uppvisning var utomhus, i gathörnet av Main and Lincoln Street. Programmet var något tidsförskjutet, men strax före kl. 18 körde vi igång uppvisningen. Snällblåsten ven och det var ett ganska typiskt svenskt klimat. Nu hade vi dragit i väg till Bethany College, där en lång kö väntade på att få äta "svenskt smörgåsbord". I halvdunklet och kylan värmdes vi upp oss och köen med våra svenska danser. Synnerligen uppskattat. Vi skakade hand med Lindsborgs borgmästare Don Anderson, och även vi fick sedan ta del av smörgåsbordet. Uppskattande ord fick vi för vår dans och för våra folkdräkter. Maten var god och kaffet var svagt. Efter uppbrott åter till våra vänner.

Lördag: Vi vaknar upp och ser en klarblå himmel - men ve och fasa! Det är frost på bilar och gräs utanför fönstret. Först lite frukost och sen på med dräkten och lite extra paltor och så iväg till mötesplatsen inför den stora paraden. Det var över hundra ekipage i paraden med vikingar, tomtar, lucia, korvmaskiner, häst och vagn, blåjackor, traktorer från adertonhundra kallt and så vi förstas! Vi satt på ett lastbilsflak på halmbe-

Den första svenska bosättningen i området. De byggde en stenkula nere i marken.

lar tätt, tätt packade, sjungande och stam-pande till musiken för att hålla värmen. Vårt ekipage nr 41, rullade iväg ca 11.30, en halv timma efter första ekipagets start. Feststämningen i stan var total, ca 40-50.000 människor kantade kortgevägen samt fylde stans samtliga affärer, stånd, bodar, och för tillfället uppsatta festtält. Dagens första uppvisning kl. 14.30 i Swensons Park flöt utmärkt på torr gräsmatta. Kl. 16.30 dansade vi i gathörnet Main and Lincoln, alla gjorde vad de skulle, dock var några lite för ivriga i Bitt Mand och följande engelsköt, varför vi var hopklumpade som en liten folksamling i ena hörnet på detta stora torg. Det måste ha sett lustigt ut. En välförtjänt picknick aväts i Swensons Park, ren "hälsokost", hamburgare, chips, fruktallad och glasspinne. Därefter åter dagens sista uppvisning kl. 18 i hörnet Main/Lincoln. Först tjevestart, då Lindsborgs eget folkdanslag hade programmet före oss, med inslag av allmän dans. Efter den uppvärmningen körde vi program 2 utan uppvärmande missar, samt dräktparad som uppskattades mycket av USA-borna. Efter uppvisningen gick de flesta av oss och tittade på en jazzkonsert i

Presser Hall med Tom Dorseys orchestra, dirigerad av den nyblivne ägaren Jim Miller. Ett antal utsökta örhängen avnjöts där i en jättefin konsertsal med en stor scen som de borde utnyttja även för folkdansuppvisningar. Från ca 21.30 till strax efter var det "snacks" och inte "Bar B Q" till många svensk mages besvikelse. Festen var dock trevlig med musik och dans där vi blandades med Lindsborgare, Kansas Citybor, Oregonbor, Texasfolk och ännu mer avlägset boende svensksittlingar. Värdepäret, ortens allmänläkare, Duane och Nancey Fredrikssons magnifika villa inramade det hela.

Söndag: Kyrkbesök för de flesta av oss, med respektive värdar. Gudstjänsten är intressant och man får skratta och ha roligt, prästen har humör. Efter kyrkbesöket tar några en promenad i stan, det är ganska lugnt idag jämfört med lördagen. Många kommer fram och pratar när man går på gatan, tittar på våra dräkter, vill fotografera. Tiden går väldigt fort och efter en kolv med bröd är det dags för uppvisning i gatukorsningen Main/Lincoln. Ständer och flagga hämtas. Lasse ger instruktioner och kl. 14 dansar vi vårt nordiska program, som för första gången går riktigt bra, och publiken ser ut

Fort Osage. Byggnaderna som syns är reproduktioner av de ursprungliga byggnaderna vid fortet. De har blivit omsorgsfullt återuppbyggda enligt detaljerade ritningar bevarade av Krigsdepartementet.

att uppskatta vår dans. Det är fint väder och lagom varmt då vi svalkar oss med lite öl på puben efter dansen. Det är program hela tiden, med bl.a. Hamränge drag-spelsklubb och sång av Lindsborgs damkör. Kl. 16.30 börjar avslutningen av Svensk Hyllningsfest med en parad av alla dansare. Sedan dansar vi vårt program i vilket även det går bra. Efteråt blir det lite tid över för sightseeing i Lindsborg, några besöker Coronado Hills, ett omtyckt utflyktsmål där man har en milsvidd utsikt över prärien.

Måndag: Vi samlas vid kyrkan kl. 8.00. Borgmästaren kom och sade adjö och önskade oss välkomna tillbaka. Omkring kl. 8.30 for vi mot Salina. Här stannade vi vid tre olika köpcentra. Det var många dollarsedlar som bytte ägarna de timmarna. Färden fortsatte därefter mot Council Grove, där vi först stannade vid Hays House. Medan vi väntade på guiden som skulle visa oss runt, drack vi kaffe. Hays House byggdes 1857 av Seth Hays. Han var sonson till Daniel Boone och kusin till Kit Carson. Hays House är den äldsta restaurangen väster om Mississippi vid vägen till Santa Fe.

Vid postkontoret såg vi den gamla eken där man förr lämnade brev och meddelanden. Lite längre bort på gatan såg vi stammen av Council oak, eken där ett fredsfördrag slöts mellan indianer och vita år 1825. Vi passerar också statyn Madonna of Trail, som rests till minne av kvinnorna som färdades mot Santa Fe. Innan vi lämnade Council Grove såg vi det gamla fängelset Calaboose, byggt av ek.

Resan gick vidare mot Kansas City. Vårt mål var Immanuel Lutheran Church. Här blev vi bjudna på middag och träffade våra värdar för vårt uppehåll här.

Tisdag: Redan kl. 9.00 hade alla kommit ombord på bussen, för en sightseeing i Kansas City - som egentligen är två städer som vuxit samman på gränsen mellan två stater - Kansas och Missouri. K.C. är den näst största staden i dem båda.

Vårt första stopp blir vid Hallmark Visitors Center, världens största tillverkare av gratulationskort av alla slag. Företaget grun-

dades 1910 av Joyce C. Hall och tillverkar idag 11 miljoner kort dagligen. Därefter ett besök vid Nelson-Atkins muséet, USA:s tionde största konstmuseum.

Kansas City kallas också för "fontänernas stad". Dessa och mycket annat kunde vi se vid vår rundvandring i det vackra vädret på egen hand under ett par timmar.

På eftermiddagen gjordes några besök, bl.a. vid "Black Archives of Mid-America", ett museum som på ett ganska begränsat utrymme visade de svartas historia i Amerika. Här fanns nationens största kollektion av svart konst, målningar, och forskning i Kansas Cityområdet och berömda svarta lokala ledare. Här fanns också en utställning om vad Josefina Baker gjort för de svarta. Dagen avslutades med Potluck Dinner (knytkalas), tillsammans med värdfamiljerna och vänner, avkoppling med lite dans och musik.

Onsdag: Gjorde vi en utflykt till Fort Osage, ett restaurerat indianfort (1808-1827) ovanför floden Missouri. Fortet var återuppfört som det var 1812. Efter detta trevliga och intressanta besök fortsatte vi till Independence där vi åt lunch. Detta var president Trumans födelsestad, och det var hit han återvände efter sin presidentperiod. Här ligger också Harry S. Truman Library, vilket är ett av åtta presidentbibliotek. Guiden för vår grupp berättade bl.a. att det sagts att Truman var den enda president som svor när han blev riktigt arg. Det var ett enormt stort arkiv vi fick se. Bland alla dokument vi fick se fanns det dokument som var undertecknat i Berlin 1945 under kriget mellan Stalin, Churchill och Truman om kärnvapen.

På kvällen hade vi en folkdansuppvisning. Efteråt bjöds vi på kaffe och kakor. Att publiken uppskattat vår uppvisning fick vi bevis på då de kom fram och tackade oss.

Torsdag: För vi till motell Colonial Inn, för vila och avkoppling. Under resans gång underhölls vi med vilda historier, vilka inte kan återges i text.

Fredag: På morgonen startades avresan mot turnéns sista resmål, Indianapolis. En bussresa på drygt 7 timmar. Vädret är mulet och varmt då vi passerar St. Louis enorma flygplats. Vi gör ett uppehåll St. Louis, staden

där Missouri och Mississippi flyter samman. Vi gör ett besök i den väldiga 190 m höga bågen Gateway Arch, som symboliserar stadens roll som "Porten till Western". Ritad av finske arkitekten Eero Saarinen. Den blev färdig 1966. Speciellt lutande hissar tar oss upp till utsiktsrummet högst upp i bågens krön. Tid för uppfart: 4 min. Nerfart: 3 min. Ett museum beläget under bågen belyser USA:s expansion västerut. Intill flyter Mississippi bred och mäktig. Vid kajerna ligger flera gamla flodbåtar förtöjda - en av dem är den sista äkta teaterbåten, de andra är restauranger och rundtursbåtar. Lunch på Mac Donalds restaurangbåt.

Anländer kl. 18.45 till Pilgrim Lutheran Church i Indianapolis. Det har börjat regna. Träffar våra värdar, och blir skjutsade till respektive hem och blir där bjudna på middag.

Lördag: Lika tråkigt väder idag. Uppklädda i våra folkdräkter skjutsades vi till Childrens Museum, där vi skulle samlas kl. 10.30. Vi kom i god tid fram till museet, där vi skulle uppträda kl. 11. Allt var mycket väl ordnat. En ung dam med två assistenter ger i vår närvaro mycket

klara direktiv till dessa, att ta hand om oss, visa oss till omklädningsrum och toaletter och stå till vårt förfogande under vår vistelse på museet. Platsen vi skulle uppträda på, en liten "hall" föreställande en liten gård omgiven av montrar liknande affärer från 1800- och 1900-talets början. Golvet bestod av små, fyrkantiga gästnar buggna i granit. Lasse Ax var inne och rekognoserade och strax före 11 meddelade han vi skulle dansa program 4, precis som det står i vårt program. Inga ändringar. Innan uppträdandet började tågade vi med våra spelmän, fana och standar en runda för att på så sätt locka till oss ytterligare publik. Vi koncentrerade oss och genomförde programmet och tyckte nog att det gick riktigt bra, även om en och annan kjöl fladdrat farligt nära den publik som satt på golvet. Efter föreställningen fick vi lunch på museet. Spagetti med köttfärsås, kaffe och kaka. Museet bjöd.

Nästa föreställning var kl. 14. Nu skulle vi dansa program 3, det nordiska. Även denna gång lyckades vi. Det applåderades mycket och länge, publiken var helt nöjd. Efter uppträdandet blev det omklädnings till "civila" kläder. Vi begav oss till bussen som kl. 15.30 skulle ta oss ut på en sightseeing i In-

dianapolis. Vädret var miserabelt, regn till och från och ibland riktigt kraftigt. Men Ulla Thomson, vår svensktalande guide från Härnösand översatte den engelsktalande guidens beskrivningar på ett utomordentligt och medryckande sätt. Och nog fick vi se stan!

Den grundades 1881 och har idag ca 750.000 invånare. Den kallas också för "Korsvägen" därför att så många landsvägar och järnvägar möttes här. Järnvägsstationen, Union Station, är ett stort och tydligt minne från den tiden.

Bland sevärdheterna kan nämnas "Victory-monumentet", till minne av de fallna i 1:a världskriget. Monumentet var högst i stan, tills Bank One byggde sitt palats. Tyvärr hann vi inte gå in i Union Station, som tidigare nämnts, vilket var synd. Den är unik i sitt slag, då tidigare alla privata järnvägar till Indianapolis strålade samman vid denna station. Detta i motsats till alla andra städer, där varje järnvägsbolag hade sin egen station. Allt färre tåg passerar numera stationen och den tjänstgör huvudsakligen som hotell och restaurang. Många vagnar står kvar och tjänstgör som hotellrum.

Den stora vandringen till fots gjorde vi genom staten Indiana parlamentsbyggnad. Detta byggdes 1878-1888 och har en imponerande entré. Den kostade 10 miljoner dollar att bygga och kostade lika mycket då den restaurerades hundra år senare, alltså 1988. Vi tittade in i bägge kamrarna och några fotograferades i senatens ordförandestol.

Kl. 18 var vi på plats vid "All Souls Unitarian Church" för en kväll med Vasa-logens dansgrupp Dans Norden, som bjöd på middag. Efter middagen dansade vi tillsammans några folkdanser. Allt gick under gott humör och stort gemyt.

Söndag: Lika grådisigt. Idag skulle vi besöka Conner Prairie, ett levande utomhusmuseum - en nybyggarby från 1832. Området liknade vårt Skansen. Där kunde vi se hur människorna levde på 1800-talet. Både hur de första pionjärerna hade det och hur mer välbesuttna personer på senare delen av 1800-talet hade det. Där fanns skola, läka-

re och vårdshus. Olika hantverk var representerade som snickare, smed, krukmakare och väveri.

Efter detta besök körde bussen oss till ett stort shopping center, Castleton Square Mall. Allt under ett tak. Kvällen skulle tillbringas i Pilgrim Lutheran Church för middag och kvällsprogram i Vasa-logens regi. Vi skulle göra en sista folkdansuppträdande kl. 19.30. Vårdarna samt en hel del andra gäster fanns på plats. Vi skulle dansa program 4 och 1 med dräktpresentation (samma program som vi hade på Tumbasenen i september). Detta tog ca 1 1/2 timma. Denna "Grand final" gick bra utan större intermezzon. Folk stod upp och applåderade. Många kom fram efteråt och gratulerade och tyckte vi var proffs. Kul med succé!

Måndag: Vi gör ett besök vid Indianapolis Motor Speedway. Det är här det berömda Indianapolis 500-loppet körs varje år, i slutet av maj månad. Intill banan ligger biomuseet, där alla vinnarbilar sedan starten 1911 finns utställda. Vi hinner även med att göra en rundtur inne på motorstadion med buss.

Vi tar avsked av våra värdar och bussen tar oss till Indianapolis Airport. Vid 16-tiden påbörjas hemresan med transport till New York där vi ska börja slutetappen på hemresan. Här fick vi från inrikeshallen gå ombord i en specialbuss som tog oss till utrikeshallen. Avgångstiden var framskjuten ca 30 min. och det blev problem med sittplatser vid incheckningen, men även detta löste sig. Efter diverse omflyttningar så var de flesta nöjda med sina platser. Vi lämnade Kennedy Airport vid 19-tiden för att flyga direkt till Arlanda. Beräknad flygtid ca 8 timmar. Under ett par timmar mitt i natten dämpades ljuset och många föredrog att slumra till så gott det gick. Vid 7.30-tiden (lokaltid) syntes solen i horisonten och nedanför skymtade oljeboertornen i Nordsjön. Den norska kusten låg där med sina fjordar och snöklädda bergstoppar. Frukosten bars in.

Inne i ankomsthallen på Arlanda, stöt vi upp i en stor ring. Tackade varandra för trevlig samvaro, samlade sedan ihop vårt bagage och försökte se så naturliga ut som möjligt när vi gick på grönt genom tullen.

Gott Nytt År 1992

STARTSKOTTET HAR GÅTT FÖR 1992!

och då kan det vara av intresse att få veta att:

Januari

DÅ BÖRJAR VI DANSA

Ti. 14/1 Barngruppen	kl. 18.15
To. 16/1 Folkdans Seniorer	kl. 19.30
Fre. 17/1 Folkdans Juniorer	kl. 18.00

OCH SPELA

Sö. 12/1 Spelmanslaget startar kl. 15.30

- ★ -

Manusstopp 18/1 för infobladet 1/92!

Februari

Lö. 15/2 Slöjddag.

Vill Du som är intresserad veta mer om tid m.m. kontakta Ingegerd Lindström
tfn 08-778 08 49.

MEDLEMSAVGIFTERNA 1992

Nu är det dags att betala in medlemsavgiften!

FOLKDANSARE:

Seniorer och Juniorer anslutna till

Sv.Ungdomeringen betalar:

F.r.o.m 25 år (Seniorer) 195: -

T.o.m 25 år (Juniorer) 145: -

ÖVRIGA:

Avgiften till Gillet 75: -

(inkluderat i ovanstående avgifter)

Bäst betalar Du på bilogat inbet.kort till
Pg 925 34-7 och Du! - Glöm ej att
ange avsändare och meddela om Du
flyttat.

För juniorena är det viktigt att tala om
barnets namn. Många förväxlingar har
skett då föräldrar enbart skriver sitt
namn.

Alla som i GOD TID - FÖRE 19 MARS
betalar sin avgift, hjälper mig mycket.

Arne Maltsson - medlemskassör